

цѣлата вѣчностъ, а тъмнината и безмислието, т. е. отсъствието на мисълта се проявили отпосле. Преди всичко, трѣбва да се прави разлика между първичния и първобитния животъ на човѣка. Въ Писанието е казано, че първо се е явила свѣтлината въ свѣта, а после тъмнината се е опитала да я обсеби. Кой обсебва въ свѣта? — Само простиятъ, невежиятъ, който не разбира законитѣ. Когато детето гледа луната, струва му се, че ако простре ръцетѣ си, ще я хване. Въ сжщностъ, детето не може да обхване луната съ ръцетѣ си. Да мисли, че може да я хване съ ръцетѣ си, това говори за неговото невежество. Сжщо така нѣкой казва: Моята мисль е толкова обширна, че съ нея мога да обгърна цѣлия свѣтъ. — Да, твоята мисль може да обгърне свѣта толкова, колкото детето може съ ръцетѣ си да хване луната. Другъ казва: Азъ съмъ много търпеливъ човѣкъ. — Не се минаватъ два-три дѣня, срещате този човѣкъ скърбенъ, разплаканъ. Защо? Явило му се нѣкакво препятствие, нѣкаква мжчнотия въ живота, която не могълъ да преодолѣе. Тази мжчнотия дойдѣ, за да му покаже, че нѣма търпение. Търпението е единъ отъ великитѣ стълбове, на които се крепи правата мисль.

Сега, азъ говоря върху въпроси, които засѣгатъ вашия животъ. Запримѣрь, отъ незапомнени времена още е казано: Каквото човѣкъ мисли, това става. Ако човѣкъ мисли по Божествено, и работитѣ ставатъ по Божествено; ако мисли по човѣшки, и работитѣ ставатъ по човѣшки; ако мисли по животински, и работитѣ ставатъ по животински. Както мислишъ, такъвъ ставашъ. Това е единъ фаталенъ законъ въ свѣта. Казвате: Съ какъвто дружишъ, такъвъ ставашъ. Това не значи, че по форма и съдържание ще станешъ като него, но направлението на твоя умъ, на твоео сърце и на твоята воля ще приематъ другъ изразъ. Съ каквато мисль човѣкъ се свърже, такова въздействие ще укаже тя върху неговия мозъкъ; съ каквото желание човѣкъ се свърже, такова въздействие ще укаже то върху неговото сърце. Запримѣрь, когато човѣкъ преживява нѣкакво тежко състояние и не знае, че причинитѣ за това се криятъ въ неговия миналъ животъ, той се гнѣви на сждбата си и роптае срещу нея. Всѣки трѣбва да знае, че той самъ е създалъ сждбата си. Днесъ човѣкъ носи последствията на това, което е създалъ въ миналото си. Значи, последствията сж допуснати отъ Бога, но причинитѣ не сж отъ Него. Причинитѣ се криятъ въ самия човѣкъ. Първоначално Богъ е